

Любен Каравелов

Хубава си, моя горо...

Хубава си, моя горо,
миришеш на младост,
но вселяваш в сърцата ни
само скръб и жалост:

който веднъж те погледне,
той вечно жалее,
че не може под твоите
сенки да изтлее,

а комуто стане нужда
веч да те остави,
той не може, дорде е жив,
да те забораи.

Хубава си, моя горо,
миришеш на младост,
но вселяваш в сърцата ни
само скръб и жалост,

твоите буки и дъбове,
твоите шуми гъсти
и цветята, и водите,
агнетата тлъсти,

и божурът, и тревите,
и твоята прохлада,
всичко, казвам, понякогаш
като куршум пада

на сърцето, което е
всякогаш готово
да поплаче, кога види
в природата ново,

кога види как пролетта
старостта изпраща
и под студът, и под снегът
живот се захваща.

КРАЙ

„Знание“, г. I, кн. 9, 15 май 1875

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4148>]